

[Alfred Jensen.]

til trods herfor viser det sig, at arbejdsløsheds-kassen ikke kan klare sig.

Det ærede medlem hr. Sønderup talte, som om der var ved at ske en konsolidering af arbejdsmændenes arbejdsløsheds-kasse. Såvidt jeg er orienteret, er der ikke tale om nogen konsolidering. For et par år siden var formuen over 100 kr. pr. medlem; i fjor var den 97 kr., og såvidt jeg er orienteret, er der nu overhovedet ingen penge i kassen. Jeg ved meget vel, at staten en gang imellem har ydet et tilskud, som det f. eks. er sket for arbejdsmændenes vedkommende, da finansudvalget i fjor bevilgede et tilskud, men det er ikke en ordning, som er tilfredsstillende, og det er ikke en ordning, som giver mulighed for at yde den understøttelse til medlemmerne, som de moralsk er berettigede til, når der ingen beskæftigelse er.

Jeg er enig i, at der må gives mere i tilskud til arbejdsløsheds-kasserne. Jeg finder blot ikke, at den form, hvorunder ministeren har ment forøgelsen skal ske, er den rigtige. Arbejdsløshedsloven er jo som allerede nævnt så indviklet, at næsten ingen kan finde ud af den. De ændringer, der her er foreslået, gør det ikke lettere, og jeg vil gerne i denne forbindelse sige, at også *det* besværliggør arbejdet med at finde ud af bestemmelserne i loven, at den ikke er optrykt samlet, så at man faktisk skal søge i forskellige ændringsforslag, der er vedtaget gennem tiderne, for at finde ud af, hvad der egentlig står i arbejdsløshedsloven. En optrykning af loven ville naturligvis gøre det noget lettere, men jeg tror ikke, det er tilstrækkeligt, eller rettere, jeg mener, at det ikke er tilstrækkeligt, og at man bør finde frem til en bedre tilskudsordning end den, der her er foreslået; her tænker jeg ikke alene på udformningen, men også på de tilskud, der faktisk ydes.

Men jeg vil gerne i denne forbindelse også gøre opmærksom på, at der er jo andre måder at skaffe penge på til de arbejdsløses understøttelse end netop den, at man enten forhøjer medlemmernes kontingent eller forhøjer statstilskuddet. Som bekendt betaler arbejdsgiverne et beløb til arbejdsløshedsfonden. Det blev i 1937 ansat til 15 kr. pr. helt betalt arbejder og 7½ kr. pr. halvt betalt. Det er urimeligt, at dette kontingent, om man kan kalde det sådan, bliver stående ved førkrigstidens beløb, medens alt andet er steget, og det er specielt urimeligt i den tid, vi lever i, da jo en hel del af den øgede arbejdsløshed netop skyldes, at arbejdsgiverne har anskaffet arbejds-

besparende redskaber, noget, som ikke er kommet forbrugerne tilgode i form af billigere varepriser, men som hovedsagelig betyder, at den, der har anskaffet redskaberne, får en forøget fortjeneste. Jeg er vel klar over, at ikke alle de arbejdere, der bliver ledige på grund af indførelsen af sådanne maskiner, kommer til at gå til kontrolstedet, idet det jo også kræver en vis mængde arbejdere at holde en sådan maskinpark i gang, men tusinder og atter tusinder er blevet henvist til kontrolstedet, er blevet henvist til at leve af arbejdsløshedsunderstøttelse, uden at arbejdsgiverne er kommet til at betale en rød øre af den merfortjeneste, de har tilegnet sig ved indførelsen af de arbejdsbesparende maskiner. Her er et punkt, hvor man bør sætte ind, når man vil ændre lovens tilskudsbestemmelser.

Jeg vil gerne give tilslutning til forskellige af de ting, som ministeren har foreslået i sit lovforslag; det ligger jo væsentligt på linie med det, regeringen foreslog sidst, og det, som jeg på daværende tidspunkt gav tilslutning til. Derudover vil jeg gerne fremsætte nogle flere bemærkninger.

For det første om karenstidene. Jeg skal ikke forsøge at overgå det ærede medlem hr. Leonhard Hansen i skildringen af nødvendigheden af at ændre bestemmelserne i den nugældende arbejdsløshedslov, hvad karenstiden angår. Jeg ville finde det rimeligst, om man fuldstændig afskaffede den almindelige karenstid og gennemførte det samme, som man har indenfor sygekasser og ulykkesforsikring, at hjælpen gives fra den første dag, man kommer væk fra beskæftigelsen; det ville være den mest rimelige ordning. Det, der foreslås nu, åbner mulighed for at nå til en sådan praksis for adskillige arbejdsløsheds-kasser, men der er altså ingen sikkerhed derfor. Såvidt jeg ser, kommer vi ikke længere, end vi var før 1942, og da havde vi som bekendt den uheldige praksis med karenstid mange gange årligt, hvis arbejderen havde mange ledighedsperioder, eller beskæftigelsesperioder, hvad man nu vil kalde det. Jeg finder altså, at man helt bør afskaffe karenstidsbegrebet. Kan man ikke enes om det, mener jeg, man må kunne enes om at fastsætte i loven, at man ordinært kun skal have karenstid en gang årligt.

Dernæst vil jeg gerne berøre spørgsmålet om 26 ugers bestemmelsen. Vi har en 26 ugers bestemmelse, som måske ikke har virket så særdeles generende i nogle år, men den begynder at virke generende nu. Den betyder, at mange, der har haft ringe beskæftigelse igennem nogle år, nu, efter at de har